

3. Забѣгналитѣ зломишленици противъ властѣта да се прѣдаватъ и отъ двѣтѣ държави.

4. Търговцитѣ и отъ двѣтѣ страни да прѣдставятъ стокитѣ си съ пломби и печати, а ония стоки, които нѣматъ пломби, да се конфискуватъ за въ полза на държавната каса.

Съ този договоръ Византия била принудена да признае не само самостоятелността на България като напълно независима държава, но и нейното прѣдимство. При това тя се опитала да запази поне интереситѣ на търговията си, която тогава започнала да намира добри пазари въ България; защото, като се награбили съ богатства, по-виднитѣ българи започнали да свикватъ съ лукса и разкоша на Византия.

На слѣдната (717) година императоръ Теодосий III билъ сваленъ, а мѣстото му завзелъ енергичниятъ полководецъ Лъвъ Исаврийски, който основалъ нова династия. Тогава арабитѣ се толкова усилили, че се явили подъ стѣнитѣ на Цариградъ и го обсадили по сухо и по море; но поради тежката зима, на която не били привикнали, както и поради моръ въ войската имъ, нѣмалѣ успѣхъ. Обсадата траела 13 мѣсеца. Понеже закрѣпването на арабитѣ въ Балканския полуостровъ било опасно и за българската държава, Тервелъ, повиканъ на помощъ отъ византийцитѣ, събралъ силна войска, дошълъ (въ 718 г.) подъ стѣнитѣ на Цариградъ, разбилъ арабитѣ, избилъ 22 хиляди отъ тѣхъ и отървалъ и Византия и цѣлия Балкански полуостровъ отъ арабската опасностъ.

Въ края на Тервеловото царуване българската държава се ползувала съ голѣмо благосъстояние, защото отъ основаването ѝ не билъ стѣпвалъ неприятелски кракъ въ българската земя; отъ друга страна честитѣ грабежи въ Византия и ежегодниятъ данѣкъ, наложенъ на империята, разбогатили българската държавна каса до толкова, че, когато единъ отъ сваленитѣ по-рано императори поискалъ отъ Тервеля да му помогне да завземе отново прѣстола си, българитѣ му обѣщали не само военна помощъ, но и 30 кантаря злато.